

עמ"ת 7963/01/15 - רחמים שאולוב (עציר) נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה

עמ"ת 7963-01-15 שאולוב (עציר) נ' מדינת ישראל

בפני כב' השופטת תמר נאות פרי
העורר רחמים שאולוב (עציר)
נגד מדינת ישראל
המשיבה

החלטה

בפני ערר על החלטת בית המשפט השלום בחדרה (כב' השופט קפלן) מיום 21/12/14, במסגרת בקשה לעיון חוזר, אשר הוגשה במ"ת 12453-12-14, ואשר בה נקבע כי העורר ישהה במעצר עד תום ההליכים כנגדו.

כנגד העורר הוגש ביום 7/12/14 כתב אישום ובו מיוחסת לו עבירה של ניסיון התפרצות למקום מגורים. בד בבד עם הגשת כתב אישום זה (להלן: "**כתב האישום המקורי**") הוגשה בקשה למעצרו עד תום ההליכים של העורר.

בהחלטה מיום 10/12/14, קבע כב' השופט קמא כי קיימות ראיות לכאורה לגבי האישום המקורי, כי קמה עילת מעצר לאור מסוכנותו של העורר הנובעת בעיקר מעברו הפלילי המכביד ביותר בעבירות רכוש ובכלל ויחד עם זאת קבע כי ניתן לשחרר את העורר למעצר בית חלקי, עד תום ההליכים, כך שהוא ישהה במעצר בית בפיקוח אביו בכל יום בין השעות 18:00 ועד 06:00 למחרת. כב' השופט התנה את השחרור בהפקדה של ערבות כספית במזומן וחתומה על ערבויות, כאשר לאחר מכן לבקשת העורר הפחית כב' השופט קמא את סכום ההפקדה משמעותית (מסך מקורי של כ-2,500 ₪ לסך של כ-500 ₪) וזאת על רקע טענתו של העורר בדבר מצבו הכלכלי הקשה. מעיון בפרוטוקול מיום 11/12/14, עולה כי רק במועד זה הופחתה ההפקדה ולכן ככל הנראה העורר השתחרר ביום 11/12/14 או 12/12/14, לכל המאוחר.

אלא שביום 14/12/14, נעצר שוב העורר ומיוחס לו חשד לביצוע עבירה נוספת שעניינה השגת גבול וגניבת מכונה המשמשת כמבריש דשא סינטטי (להלן: "**המכונה**"), אשר בוצעה לכאורה ביום זה, כמו גם הפרעה לשוטר במילוי תפקידו (להלן: "**האירוע השני**").

עקב האירוע השני הנטען מיום 14/12/14, הוגשה בתיק המקורי בקשה לעיון חוזר בתנאי השחרור המפורטים מעלה ובקשה לחילוט ערבויות (לפי סעיף 52 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה-מעצרים) התשנ"ו-1996 - (להלן: "**חוק**"))

המעצרים").

ביום 21/12/14 התקיים דיון בבקשת המדינה לעיון חוזר וכב' ביהמ"ש קמא קבע, בהחלטה נשוא הערר, כי האירוע השני בוצע, ככל הנראה, בשעה שבה העורר לא אמור היה להיות במעצר בית ולכן אין הפרה של תנאי מעצר הבית במובן של הימצאותו מחוץ לבית בניגוד להחלטה, אך מנגד, עצם ביצוען של העבירות הכרוכות באירוע השני (לכאורה), מצריך לשקול מחדש את חלופת המעצר שנקבעה ולבחון אם היא עונה על המסוכנות. בית המשפט התייחס עוד לכך שבשלב שבו התקיים הדיון בפניו (21/12/14) טרם הוגש כתב אישום מסודר לגבי האירוע השני, אך מצא כי הדבר נובע מסיבות שאינן יכולות לגרוע מהמסקנה הכללית והיא שמסוכנותו של העורר לא מאפשרת להסתפק עוד בחלופת המעצר שנקבעה בהחלטה המקורית ועל-כן קבע כי לא ניתן לתת עוד אמון בעורר והורה על מעצרו עד תום ההליכים.

בהודעת הערר, כמו גם במהלך הדיון, טען העורר באמצעות בא כוחו כי אין ראיות לכאורה בכל הנוגע לאירוע השני ולכן אין כל סיבה לקבוע כי לא ניתן לתת אמון בעורר (וראו כי אין כל טענה באשר לעצם קביעתו של כב' השופט קמא לפיה בנסיבות יש מקום לשקול מחדש את האיוון הראוי בין החלופה לבין רף המסוכנות).

המשיבה, סומכת ידה על החלטת כב' ביהמ"ש ומבקשת לדחות את הערר.

שקלתי את טענות הצדדים ואף עיינתי בתיקי החקירה הרלבנטיים לבקשת הצדדים, וזאת לאור הטענות שהועלו בדבר היעדר תשתית ראייתית בכל הנוגע לאירוע השני.

עמדתי היא, כי דין הערר להידחות.

מתיק החקירה עולים הנתונים כדלקמן: שוטר בשם זכריה סידוף (להלן: "סיידוף") בדו"ח פעולה מיום 14/12/14 שעה 14:10 (מסמך ב' בתיק החקירה), כותב כי הגיע אליו מידע בדבר כך שהעורר נמצא עם רכוש גנוב באזור מרכז חנויות "קנדי" באור-עקיבא. עקב כך, הגיע סידוף למרכז החנויות וזיהה שם את העורר, אותו הוא מכיר היטב מזה שנים עקב עבודתו כבלש ורכז מודיעין באזור (וזאת לאור עברו הפלילי המכביד של העורר ועל כך בהמשך). ממשיך ומתאר סידוף בדו"ח הפעולה, כי כאשר הוא ראה את העורר, העורר החזיק בידיו את המכונה, ניגש לשיחים שצמודים לצד הדרומי של המבנים ומסתיר בין השיחים את המכונה. לאחר מכן, נצפה העורר ניגש לפיצוציה שקיימת במקום, ובשלב הזה ניגש סידוף אל העורר, הזדהה בפניו והודיע לו כי הוא מעוכב. בהמשך, ניגשו השניים אל השיחים, שם הוסתרה המכונה וסיידוף הסביר לעורר שהוא מעכב אותו עקב חשדות שעלו בהתייחס למכונה. העורר שתק ולא התייחס לטענות של סידוף בדבר מעורבותו בהחזקת המכונה בבחינת רכוש גנוב ובהתאם הורה לו סידוף להתלוות אליו לרכב לצורך חקירה. אז, כך לפי דו"ח הפעולה של סידוף, החל העורר לברוח ולמרות צעקותיו של סידוף הוא המשיך לרוץ וברח. הואיל וסיידוף החזיק באותה עת את המכונה הכבדה, הוא לא הצליח לרדוף אחר העורר, הכניס את המכונה לניידת ונסע לתחנת המשטרה.

בדו"ח הפעולה אשר סומן כמסמך ד', מצוין כי בשעה 18:35 ביום 14/12/14, התבקשו השוטרים ניסנוב ויבגני שאייביץ

לעצור את העורר והם מצאו אותו בביתו בכתובת ששם הוא אמור היה לשהות במעצר בית - עצרו אותו והובילוהו לתחנת המשטרה. בדו"ח המעצר מצוין, כי גרסתו המידית של העורר בשלב זה הייתה **"היו שם מלא אנשים, נפלו דווקא עלי"**.

לאחר האמור לעיל, נותרה המכונה בידי המשטרה ונוצר הצורך לאתר למי היא שייכת. במזכר מיום 16/12/14 (סומן י"ט בתיק החקירה) כותב מפקד שיטור הקהילה באור עקיבא, מר מונזר, כי ביום 14/12/14 פנה אליו סיידוף רכז המודיעין וביקש ממנו לנסות ולאתר אם קיים מישהו אשר נגנבה לו מכונה כגון זו אשר נתפסה כמתואר מעלה. מונזר התקשר לגורמים בעירייה על מנת לסייע לו באיתור בעלים פוטנציאליים של מכונה כגון זו בה עסקין (ויש לראות שמדובר בפריט בלתי שגרתי) והוא אף שלח תמונה של המכונה שצולמה במכשיר הטלפון הנייד. בערבו של יום 14/12/14, התקשר אל מונזר אדם בשם ארתור מיישיב אשר טען כי שכן שלו, בשם אלברט איסטח (להלן: **"המתלונן"**) אמר לו שמכונה כגון זו אשר בה עסקין נגנבה מחצריו. ממשיך מונזר ורושם באותו מזכר, שהוא אמר למיישיב שיגיד למתלונן שעליו להגיע לתחנת המשטרה ולמסור תלונה מסודרת.

ככל הנראה, מיישיב אכן פנה למתלונן והודיע לו שהמכונה נמצאה וכי עליו לסור לתחנת המשטרה וביום 14/12/14 בשעה 19:56 נגבתה הודעתו הראשונה של המתלונן, שם הוא מסביר כי הוא יצא לעבודה באותו יום בערך בשעה 08:00 וכאשר חזר בערך בשעה 17:00 ראה שהשער של החצר שהוא נועל בכל פעם שהוא יוצא לעבודה - פתוח. אז, התעורר חשדו וכאשר הוא נכנס לחצר גילה שהמכונה נגנבה. הוא החל לבחון את הסביבה המידית ואז, כאשר הסתובב ברחוב, פגש את מיישיב, אותו הוא מכיר כמי שעוסק בפיקוח מטעם העירייה ואמר לו שהמכונה נגנבה. לאחר כמה בירורים מיישיב מסר לו שהמכונה נמצאה ונמצאת בתחנת המשטרה וכי עליו להגיש תלונה. שתי הודעות נוספות אשר נגבו מהמתלונן (האחת ביום 15/12/14 בשעה 10:59, והשנייה ביום 16/12/14 בשעה 14:30) מלמדות על כך שהוא חוזר על גרסתו לגבי המועד אשר בו השאיר את המכונה בחצריו, חוזר על גרסתו לגבי כך שכאשר חזר מהעבודה גילה שהמכונה נגנבה וזיהה באופן חד משמעי שהמכונה שמצא סיידוף והביא לתחנת המשטרה, הינה המכונה שנגנבה לו (וראו את התמונות שסומנו סז/1).

עדות נוספת שקיימת בתיק ושלא מצאתי צורך להרחיב לגביה הינה עדותו של מר מיישיב לגבי המפגש בינו לבין המתלונן ולגבי **"החיבור"** שהוא ביצע בין התלונה של המתלונן בדבר הגניבה לבין המכונה שנמצאה והובאה ע"י סיידוף לתחנת המשטרה.

ראיות נוספות שיש לבחון הינן ההודעות שנגבו מהעורר, כאשר מיד לאחר שהגיע לתחנה ביום 14/12/14 בשעה 19:08, הוא נחקר ומסר שבגלל שיש לו עבר פלילי **"הכל נופל עליו"** וכי המכונה הייתה מונחת בשיחים במרחק ממנו, כי היו אנשים מסביב, כי השוטר (והכוונה לסיידוף) ישר התנפל עליו, כולם התרחקו ונעלמו, השוטר הרים עליו ידיים ובגלל זה הוא ברח (עמ' 2 שורות 6-8). כאשר הוא נשאל מדוע ברח מסיידוף, טען שהיה זה כיוון שסיידוף הרים עליו ידיים והסביר כי לאחר שברח הלך ישירות לביתו וידע שהשוטרים יגיעו לשם כדי לחפש אותו. בהמשך הוא נשאל כיצד הוא מסביר את העובדה שסיידוף טוען שהוא ראה אותו מחזיק את המכונה ומחביא אותה בין השיחים והעורר השיב כי **"מישהו הגיע ושאל אותי אם מישהו רוצה לקנות את המכונה ואני בסך הכל רציתי לעזור"** (שם, שורות 21-23). כאשר הוא נשאל למה הוא מתכוון כאשר הוא טוען שהוא ניסה לעזור, השיב: **"עוד לא הספקתי לעשות כלום, המידע המודיעיני"**

הגיע צ'יק צ'אק (שורה 25); וכאשר נשאל מי היה הבחור ששאל אותו אם מישהו רוצה לקנות את המכונה, סירב למסור את פרטיו למרות שניכר היה מהחקירה שהוא מכיר את אותו בחור אך לא מתכוון למסור את פרטיו. בהמשך (בשורות 29-33) מוסר שוב העורר את גרסתו לפיה אותו בחור נעלם, אמר לו שהוא רוצה למכור את המכונה אשר הייתה בין השיחים, הוא נכנס לבין השיחים כדי להסתכל על המכונה, התכוון ללכת ואז סיידוף פנה אליו, הרים עליו ידיים ולכן ברח.

בנוסף, יש לראות כי אביו של העורר, בהודעה מיום 15/12/2014 בשעה 14:50, מסר כי העורר היה בבית עד שעה 12:00 לערך וכי לאחר מכן האב עזב את הבית וחזר בשעה 17:40 לערך.

מהאמור עד כה עולה, כי עמדת ביהמ"ש קמא לפיה קיימות ראיות לכאורה בכל הנוגע למעורבות של העורר באירוע השני מבוססת כדבעי. כמובן שאין צורך להגיע למסקנות חד משמעיות באשר לרף הראייתי המדויק וראו כי למעשה אין עסקין בבקשת מעצר שהוגשה במסגרת כתב האישום שהוגש לגבי האירוע השני (אשר מחייבת התקיימותן של ראיות לכאורה), אלא בבקשה לעיון חוזר בכל הנוגע להחלטת השחרור בתיק המקורי וניתן אולי לתהות מהו בדיוק הרף הראייתי אשר נדרש בכל הנוגע לבקשות לעיון חוזר.

בין אם עסקין בדיוק באותו הרף ובין אם המדובר ברף אחר, דומה כי מהתשתית המתוארת מעלה המסקנה המסתברת היא, שאכן יש ראיות שקושרות את העורר לאירוע השני. תאורו של סיידוף לגבי ניסיון הסתרת המכונה בשיחים, העובדה שהוא לא אמר לסיידוף מיד במועד המפגש שמישהו אחר הראה לו את המכונה וביקש ממנו לעזור למצוא לה קונה, העובדה שהוא ברח מסיידוף במעמד כאמור, העובדה שסיידוף לא מציין שהיה עוד מישהו בשיחים באותה עת והדברים המדויקים שמסר העורר בחקירתו לגבי המכונה - מצטברים כולם לכדי תשתית ראייתית לכאורית בדבר מעורבותו של העורר באירוע השני. בדומה, אין אף צורך לנתח במדויק את הפסיקה העוסקת בחזקת "ההחזקה התכופה", אלי הפנה הסניגור המלומד.

אין אף לשיטתי חשיבות יתרה לשאלה אם ניתן יהיה לבסס כנגדו אישום בעבירה של גניבה, או "רק" באישום של החזקת רכוש החשוד כגנוב (במסגרת התיק השני אשר כתב אישום בו הוגש ביום 22/12/14), וזאת מעבר אישום בדבר הפרעה לשוטר במילוי תפקידו עקב הבריחה. החשוב הוא, שקיימות ראיות לכאורה בדבר מעורבותו באירוע שבוודאי שלא צריך היה להתרחש יומיים לאחר שכב' ביהמ"ש קמא שחרר אותו בתנאים מגבילים עקב האישום הקודם בכתב האישום המקורי.

נכון הוא, שככל שהעורר ביצע את העבירות שכרוכות באירוע השני, הדבר היה בשעות שבהן הוא יכול היה להימצא שלא במעצר הבית, ולכן הוא לא הפר את מעצר הבית בכל הנוגע לשעות שבהן הוא ביצע את העבירות הלכאוריות אך בוודאי שבתנאי מכלל לא לשחררו היה הימנעותו מביצוע עבירות דומות ובוודאי שהמעורבות הלכאורית באירוע השני, מהווה נסיבה חדשה אשר מצדיקה להגיש בקשה לעיון חוזר ומחייבת שקילה מחדש של הנתונים בעניינו של העורר.

אשר על כן, בדין קבע כב' השופט כי האמון שהוא נתן בעורר אך ביום 10/12/14, וההקלה הנוספת בעניינו שבאה לידי

ביטוי בהפחתה משמעותית של ההפקדה הכספית, נוצלו לרעה ולא ניתן לתת אמון בעורר בשלב הזה. לאור העבר הפלילי המכביד ביותר של העורר, בעבירות דומות ולאור עונשי המאסר התלויים שעומדים לחובתו, דומה כי אכן מסקנת ביהמ"ש קמא הייתה המסקנה המתחייבת בנסיבות.

בנוסף, ומעבר לצורך, אציין כי אף אם ניתן היה לסבור שעדיין מן הראוי לשקול חלופת מעצר (ואינני בטוחה שכך הם פני הדברים), אזי שמעצר בית בפיקוח האב מעורר קושי - לאור דבריו של האב בהודעה מיום 15/12/2014 בשעה 14:50, שם מסר כי העורר משתמש בסמים, כי הוא נרקומן וכי הוא "עושה הרבה בעיות".

ניתנה היום, י"ז טבת תשע"ה, 08 ינואר 2015, במעמד
הצדדים.